

7:00

Ir 7:00 no rīta un lai paspētu uz pirmo lekciju ir steidzami jāceļas. Ļoti kaitinošā tonī, kā jau katru darbadienas rītu, atsāk skanēt modinātājs. Tas izdod ne tikai skaņu, bet arī zilganu gaismu, kurā knapi saskatāmi pulksteņa cipari. Ir kaitinoši ar to samierināties, bet ir jāatver acis un jāizkustina gan rokas, gan rumpis, lai spētu kaitinošo modinātāja toni apturēt un liktu beigt tam visai mājai signalizēt, ka laiks beigt gulēt ir tieši šobrīd. Manam modinātajam nepietiek tikai ar pogas nospiešanu, lai to apturētu. Tas ir jāpaceļ un jāpagriež ar pietiekamu inerci un rītam neraksturīgu veiklumu, lai spētu to apklusināt. 7:00 ir manis izvēlētais laiks, lai celtos uz lekciju, kura sākas 8:30 un atrodas LU galvenajā ēkā Raiņa bulvārī 19. Jebkas vēlāk par šo laiku apdraud manas izredzes nokļūt tur pirms lekcijas sākuma un jebkas agrāk par šo laiku ir vienkārši bezmērķīga spītēšana visumam un manis ieņemtajam, nogurdinošajam kursam pretī bakalauram. Kā es ceļos, tiek pārkāpta simboliska robeža starp dienu un nakti. Tiklīdz es atveru acis tā nakti nomaina rīts, tiklīdz es pieceļos kājās tā dusu nomaina nomoda un tiklīdz es atveru aizkarus, tā naksnīgo, tumšo guļamtelpu nomaina saules apspīdēta istaba, kurā gatavoties mācību gaitām.

7:00 EN

Rīta skrējieni

Pieņemsim, ka piecelšanās ir bijusi veiksmīga un modinātājs nav nogulēts – tas nozīmē, ka jau ir izpildīts viens svarīgs solis ceļā uz lekciju universitātē. Tomēr pastāv vēl daudzi un dažādi šķēršļi, piemēram, vai brokastis ir apēstas laikā, vai ir atrasts pareizais apģērba komplekts un vai visas elektroniskās ierīces ir uzlādētas un gatavas darbam. Ja uz visu iepriekšējo atbilde ir jā, tad ir iespējams ķerties pie nākošā soļa. Šo svarīgo soli ceļā uz universitāti sauc par “Paspēšanu uz transportu”. Manā gadījumā to gandrīz vienmēr var saukt par mazo rīta skrējieni, jo, lai arī kā es censtos, kārtis ir liktas un man tās ir nelabvēlīgas – nekad uz transportu nesanāk tā vienkārši aiziet. Ja mani redzat ekcijā tad tas

visticamāk nozīmē, ka esmu cīnījies kārtīgi, lai paspētu iebāzt savu kāju mikriņa durvīs pirms tās aizveras. Iemesli kavēšanai var būt visdažādākie – pārāk ilgi gatavotas vai baudītas brokastis, pārāk neskaidrs priekšstats par to kādam jāizskatās šodienas outfitam, pārāk izgulēti mati, kas nepadodas vienkāršai izbraukšanai cauri ar roku, vai pa visam vienkārši – neesoša vēlme taisīties laicīgā manierē.

Lielā izvēle

Katru rītu nākas stāvēt izvēļu krustcelēs. Paspēt uz transportu ir tikai daļa no loģistika procesa, kas iespējo nokļūšanu Universitātē. Ļoti liela dilemma iestājas brīdī, kad izejot no mājas jāmēģina saprast tieši ar kādu transportlīdzekli doties ceļā. Manā rajonā – Mežciemā ir vairāki sabiedriskā transporta maršruti, kas vairāk vai mazāk ļauj nokļūt vienos un tajos pašos galamērķos. Visi šie transporti ir koncentrēti divās galvenajās Mežciema ielās, kura katra ieskauj Mežciemu no savas puses. Varētu likties, ka šīs galvenās robežielas atrodas tālu viena no otras, taču, uzņemot laiku, iespējams noskaidrot, ka ejot taisni cauri Mežciemam, no vienas otrā var nokļūt pēc 4/5 minūšu gājiena. Katru rītu manā arsenālā atrodas 7 sabiedriskā transporta maršruti – divi autobusi, divi trolejbusi un trīs mikriņi, katrs nedaudz variējot savā maršruta izpildījumā, bet ar iespēju nokļūt centrā. Tie pārsvarā grupējas divās daļās – izkāpšana pie esplanādes, vai izkāpšana pie centrālās stacijas. Abi galamērķi iespējo nokļūšanu Raiņa bulvārī 19. ar 5 minūšu gājienu.

Mežs

Viena no nemainīgajām realitātēm dzīvojot Mežciemā ir, kā to pēc rajona nosaukuma varētu noprast, mežs. Ar to šeit ir vienmēr jārēķinās. Mežs apskauj Mežciemu gandrīz no visām debespusēm. Nebraucot cauri vai garām mežam, ārā no rajona var izklūt vienīgi uz Pļavniekiem, kur ceļš ved gar, likumsakarīgi, pļavu. Mūsdienās jaunapbūve šīs stingrās robežas padara neskaidrākas un vietām šis apgalvojums par rajonu, kas apskauts ar mežu, sāk zaudēt patiesumu, tomēr pagaidām, lai nokļūtu no Mežciema uz centru, vienmēr būs jābrauc cauri mežam. Lai arī kādu transportu izvēlētos, šis apgalvojums paliek patiess. Tā ir kā ik rīta rutīna, kaut kas paredzams, mainīgajā Rīgas ainavā, paceļam uz universitāti. Vai nu caur Biķernieku, vai Šmerļa meža ceļu, braucot nāksies novērot ātri garām pazibošus koku stumbrus un ēnainos sūnu klajumus. Ja

pēkšņi braucot ar transportu no Mežciema neredzu mežu, zinu, ka uz Universitāti es tiešām nebraucu.

Apskates objekti

Ceļš līdz universitātei man ir izcili bagāts garāmbraucamo apskates objektu ziņā. Kā redzams titul bildē, garāmbraucot iespējams apskatīt dažus no Rīgas tūrisma objektiem. Tas nav pārsteigums, jo braucot uz universitāti no Mežciema, to sanāk darīt pa vai nu Brīvības vai Čaka ielu, kas ir vienas no Latvijā kultūrvēsturiski bagātākajām ielām un tās ved no Rīgas vecajām piepilsētām – Juglas, Teikas, Grīziņkalna, līdz pat vēsturiskajam centram. Apskatāmas ir daudzas ēkas kā Čekas stūra māja, Dailes teātris, Ģertrūdes baznīca, daudzas jūgendstila un 19. gadsimta ēkas. Redzami parki un tirdzniecības vietas. Tiek pārbraukti tilti un šķērsotas dzelzceļa sliedes. Braucot pa Brīvības vai Čaka ielu, centra pusē skati ir līdzīgi – 19. gadsimta beigu un 20. gadsimta sākuma nami, taču Čaka ielu beidzot nokļūstam stacijas laukumā ar centrālās stacijas ēku un apkārt esošo apbūvi, kas dod rītam nedaudz savādāku noskaņu nekā maršruti pa brīvības ielu, kur brauciens nobeidzas jūgendstila ēku ieskāvienā.

Galapunkts

Ar galapunktu šeit ir domāts nevis mana ceļu uz universitāti galapunkts, bet gan transporta maršruta galapunkts – mana izkāpšanas vieta. Parasti tā ir viena no divām izvēlēm: Esplanāde vai Centrālā stacija. Abos no gadījumiem pēdējie soļi no pieturas līdz LU galvenajai ēkai ved pa Raiņa bulvāri, kur ejot mēs redzam daļu no Latvijas starptautiski pazīstamajiem simboliem: Brīvības pieminekli, Operu, Rīgas kanālu un jūgendstilā celtās vēstniecības ēkas. Lai kur izkāptu no transporta, nāksies redzēt brīvības pieminekli un kanālu. Tie var kalpot kā iedvesmojošs simbols nogurušam rītam un šīs Latvijas pastkartēs iemūžinātās simboliskās vietas ir vienmēr redzamas arī no universitātes logiem. Dažreiz vēlākās stundās palūkojoties pa auditorijas logiem var redzēt ne tikai krēslaino Bastejkalnu un kanālu, bet arī saulrietā mirdzošās trīs zvaigznes Mildas rokās. Izkāpšanas vieta un puse, no kuras dodas uz Raiņa bulvāri 19. arī ir daļa no dienas un cik produktīva, iedvesmojoša tā būs stundām ejot. Ne vienu reizi vien šīs skaistās ēkas un pati Milda ir redzējusi mani skrienam pa bulvāri un mēģinām paspēt uz lekcijas sākumu.

Raiņa bulvāris 19.

LU galvenā, pirmā un vēljoprojām - administrācijas ēka. Ēka, kur sākās šīs universitātes vēsture, sākās manas un daudzu citu studentu augstākās izglītības gaitas un ēka, kur beidzās mans ikdienas ceļš uz universitāti. Skrienot augšup pa plašajām kāpnēm un verot vaļā lielās un smagās durvis arkas formā, es noslēdzu savu rīta mazo ceļojumu uz lekcijām. Nokļūstot tuvāk ēkai var atvilkt elpu, zinot, ka praktiski esmu klāt, ja ir kavējot skriets, vai arī tieši otrādi, nopūsties, ka tūlīt atkal draud mācīšanās un jaunas informācijas uzkrāšana, ja bijusi jauka un mierīga pastaiga līdz šai ēkai. Lai arī kāda bija situācija ārpus universitātes telpām, ieejot ēkā un aiztaisot aiz sevis nevajadzīgi smagās un masīvās durvis, tu jūti, ka nonāc citā – akadēmiskajā pasaulē. Noliekot virsdrēbes garderobē ir visticamāk jau satikts kāds kursabiedrs un, labprātīgi vai ne tik ļoti, jūs kopīgi turpināt ceļu uz auditoriju, lai papildinātu Latvijas bakalaurantu rindas.